
HAZATÉRÉS A HALÁLBÓL

Kiskoromtól fogva gyenge testalkatú voltam. Nehéz lett volna elképzelni, hogy festek majd mint atlétatermetű felnőtt. Bár bizonygatták, hogy ha megnövök, erős, hatalmas leszek. Nem okoztam csodát. Nem lettem erős, hatalmas... nem lettem felnőtt... Emlékszem, bár mindig megverték, ha kifejezést adtam romantikus érzelmeimnek, boldognak éreztem magam, amikor, talán először életemben, a szabadban játszottunk. Szerettem volna bebizonyítani NEKIK, hogy a szabad levegő egyformán tiszta mindenütt, de nem akartak meghallgatni. Életükben csak a sírást ismerték. Most is sírtak, mikor életükben először a szabadban játszottak. A szabad levegőt siratták, mert azt mondták, ez nem az igazi levegő, amit a NAGYURAK is szívnak. Igen. Temető volt az első utunk a szabadba. Elnézegettem a sírokat, tulajdonosaik talán most vannak az igazi szabad hazájukban. Megverték, mikor ráborultam anyám sírjára, azt mondták: ITT A TEHENEK LEGELÉSZNEK, ÉS MOSTANÁBAN DÖGVÉSZ JÁRJA ERRE MIFELÉNK. Valami titkos erő nyugtatott meg, hogy ha majd nagy leszek, én ŐKET nem fogom megverni, hanem büntetni fogom ŐKET.

Játékunk abból állt, hogy ŐK sírtak és vertek engem. Sokat gondolkodtam, hogy miért nem száradnak ki a folyók. Aztán rájöttem: csak emberek élnek mindenfelé, és azok is biztosan mindig csak sírnak. Hiszen ŐK is mindig csak sírtak. Életemben csak ŐKET ismertem meg. Büntetni volt kedvem, hogy kifejezést adjak létezésemnek, de aztán sírás helyett nekem megint csak verés jutott.

Temetést játszottunk. Engem választottak halottnak, mivel gyenge testalkatom miatt én voltam a legkönnyebb. Sokat játszottunk így, mert itt is sírni kellett NEKIK. Nagy gödröt ástak, kérdeztem, minek ekkora, én nem vagyok atlétatermetű. Az egyértelmű, lesújtó válasz könnyes szemükből eredt: A HALOTTAK NEM BESZÉLNEK. Durva köteleket kerestek,

nehogy elszakadjon. Mondtam NEKIK, hogy nem vagyok atlétatermet, és horzsol a kötél. Azt mondták: A HALOTTAK NEM ÉREZNEK, ÉS NEM BESZÉLNEK. Akkor még nem tudtam, hogy a halottakat nem szokták verni, hát nem ellenkeztem VELÜK. Fehér lepedőbe csavartak. Kérdeztem, miért nem hagynak egy nyílást, hogy lélegezzem, azt mondták: A HALOTT NEM LÉLEGZIK, ÉS A HALOTTAK NEM BESZÉLNEK. Eltemetni már nem volt idejük, mert haza kellett hajtani a KUTYÁKAT, és én ott maradtam lepedőbe csavarva.

Reggel, mikor keresni indultak síromat, tejet vettek magukhoz, hogy az igényesebb növényeket meglocsolják. Sírom már be volt fedve. Nem hitték, hogy még várom ott lenn ŐKET. Kiásták a sírt, és mikor meglátták kérdő arcom, megnyugodtak. És visszakotorták a földet. Nevetésük a fülembe csengett, hallottam, amint testük váladékát síromra ürítik. Megnyugodtam. Eljött az én kihirdetett napom. Tudtam, döntennem kell. Döntöttem. Elhatároztam: büntetni fogom ŐKET. Nem verem meg ŐKET, hanem büntetem.

Elrántottam fejem a lecsurgó folyadék elől, de az könnyen átszivárgott az enyhén letaposott földön.

VISSZATÉRÉSEMME A HALÁLBÓL ÖRÖKKÉVALÓSÁGNAK TÚNÓ BOSSZÚT ÁLLTAM RAJTUK.

PESTILENTIA

Elsimítottam elvétett lépteimet, aztán továbbálltam, úgy, alig hallhatóan, ahogy jöttem a Göncölszekérrel.

Kék napraforgót képzeltem el a művelt Földön, de csak feketéket láttam. Nem is hiszem, hogy valaha is lesznek kék napraforgók a Földön. Benéztem a füvek gyökerei közé, nem találtam, amit kerestem. Az emberi lábnyomot. Kihunyóban voltak a térképen piros ceruzával megjelölt csillagok, s gazdájuk lovagolni hívott a verebek hátán.

Martak a fogak, ahogy csak bírták feszes állkapcsaik. Biztos nyomot akartak hagyni bennem, hogy emlékezzenek majd évezredek után. Nem tehettem róla, hogy nem lány voltam akkor, hogy mindannyiunk számára kedvesebb nyomot hagyjanak bennem.

Elhaló hangokat hallottam a haldokló asszonyok felett. Az égbeliek citerákkal fogadják vendégeiket. Ott lenn azért mégis alágyújtották a katlant. Még semmi sem biztos.

Labdázó öregemberek integettek a gyereket vivő okos dögkeselyűknek. Aztán mind gólt akart rúgni.

Lassan már kezdtem lemondani hegyeinkről. Mellékutak elefántcsapásain kullogtak kifinomult lábú papjaink. Egyik egy KRISZTUS-korabeli keresztet cipelt. Mint mondta: „Egyes helyeken magas a talajvíz.”

A megmaradt ősi szokások közül előkotortam a legrégebb foglalkozást. Meg kell vallanom, korcs formájában: lányaink nem tudták megőrizni elődeik dicsőségét. Az állatok, azok igen. Tehenet fejtem korcsolyázás közben, hogy tejet vigyek Johann Rint sírhelyére. Lótuszát még megtekinthetik lakása ablakán át. A címeiket nem tudom megjegyezni.

Betévedtem egy tökmagszeletelő-gép fogaskerekei közé. Csak csalódás

volt ez is. Aztán fel kellett emelkednem, hogy magyarázatot kérjek az indiszkrét katapultokra.

Tovább ögyclegtem a kihalt utcák macskakövein, nem találtam az Osztrák—Magyar Monarchia százkoronását. Meg kellett elégednem két krétadarabbal és egy csomag olajfestéssel.

Könyvvásárlást sem eszközölhettem a kiürült egérlyukakban. Kevesen tanulnak eszperantóul a Földön. Kályhákat, pokrócokat tűztem díszként herbáriumomba, majd jó lesz utódaimnak, ha a Földet mutogatom nekik.

Fenséges lakomát csaptam, és csöngettek.